

DE BEGINNERS – SEB

Het begon zo onopvallend dat wij niet doorhadden dat het begonnen was. Mama stopte even met wandelen op straat. Het leek alsof ze genoot van het zonnetje of luisterde naar een vogeltje. Een paar seconden en dan stapte ze weer verder. Ook toen ze thuis op de tafel steunde om niet te vallen, dachten wij dat ze het gewoon fijn vond om de groeven in het hout te voelen. Ze kuchte af en toe, bleef halverwege de trap even staan om uit te blazen.

Toen we eindelijk te horen kregen dat er iets aan de hand was, was het eigenlijk al meer dan een jaar bezig. Mama had het verstopt en verzwegen. Dat ze pijn had, de afspraken bij de dokter, de tests in het ziekenhuis, de medicijnen die ze driemaal per dag moest nemen. Wij wisten van niets toen ze ons bij haar riep en haar wenkbrauwen naar boven trok om de aandacht naar haar strenge ogen te brengen. Meestal keek ze zo wanneer ze kruimels in de zetel had ontdekt of een spoor van modder op de trap. Ik vroeg mij af of Bas iets had mispeuterd, want ik was er vrij zeker van dat ik heel braaf was geweest. Of zou mama

mijn verzameling dode insecten hebben ontdekt in de schoendoos onder mijn bed? We wisten dat er iets ergs zou komen, dat zagen we aan haar blik. We konden niet weten dat de komende minuten onze levens voor altijd zouden veranderen.

Kan je iets verwachten wat je nog niet kent? We zouden roepen en tieren dat het niet waar was en diep vanbinnen zouden we weten dat het waar was. Mama liegt nooit. Ze nam mijn linkerhand en de rechterhand van Bas vast. Ik denk dat ze het liefst van al scheel had gekeken om ons tegelijkertijd in de ogen te kijken.

'Jongens, ik heb slecht nieuws.'

'Oh nee, eten we vanavond witloof?' vroeg Bas.

'Ik vrees dat het nieuws iets slechter is dan dat, Bas. Ik ben ziek. Zo ziek dat ik niet te genezen ben. De dokters weten niet wat ze met mij moeten doen en ze zeggen dat ik niet zo lang meer te leven heb. Het goede nieuws is dat ik al die tijd hier thuis bij jullie mag blijven. Ik ga nergens anders heen. Het eten komt naar hier. De dokter komt naar hier. En de rekeningen komen ook naar hier, maar daar moeten jullie geen rekening mee houden. Grapje.'

Ik vermoed dat ze toen nog zaken heeft gezegd over de afwas en de vuilniszakken.

Ik zag Bas knikken met tranen in zijn ogen. Heel mijn hoofd leek vol tranen te stromen. Het geluid werd dof zoals onder water, het zicht wazig en ik moest door mijn mond ademen omdat mijn neus vol snot liep. Bas vloog rond mama's nek, hij schokschouderde, hij luchthapte, hij stampvoette.

Die nacht weken we niet van haar zijde. We kropen mee in het grote bed. We noemden het altijd het ouderlijke bed. Zelfs na de dood van papa. Wanneer mama er ook niet meer zou zijn,

zou het dan nog ouderlijk zijn? Het lege bed. Die nacht was het vol. We lagen er met zijn drieën in en dan was er nog plaats voor oneindig veel vragen, een berg verdriet en een hoop pijn. Mama legde ons uit dat we bij de andere tweeling zouden gaan wonen. Onze nichtjes. Zes jaar ouder en echt niet geïnteresseerd in coole dingen. Ze reden rond met hun scooters en knipperden met hun donkere, krullende wimpers naar de jongens die ze tegenkwamen. Geen enkele interesse in reptielen, dode insecten of voetbal.

De zus van mama leek op mama. Tante Mik was meer dan lief, zij kon enorm goed doen alsof ze hagedissen schattig vond. Haar nieuwe vriend, Bemba, was heel groot. Hij kon geen poot voetballen, maar was onklopbaar als keeper. Ik vond hen beiden leuke mensen. Om te bezoeken. Voor een paar uur. Maar niet als vervangouders. Ik wou helemaal geen vervangouders. Bas en ik zouden wel alleen overleven. Eten bestellen via de computer of bakjes kopen die je kan opwarmen in de oven. Geen witloof, zou Bas dan roepen. Met heel veel kaas proef je niet eens dat het witloof is, zou ik dan terugroepen. En je moet eten wat de microgolfoven schaft. We zouden nooit ruziemaken, want we zouden nog een televisie bij kopen. Een beetje verwarrend door de twee afstandsbedieningen. We zouden enorm hard lachen wanneer we beiden de foute afstandsbediening zouden vasthebben of wanneer we beiden naar hetzelfde programma aan het kijken zouden zijn.

Alhoewel... Zouden we nog lachen zonder mama? We zouden een poetshulp nemen. En een washulp. En een saaie-papierenhulp. We hebben helemaal geen volwassenen nodig. Die sterven toch. Wat heb je daaraan? Als ik vervangouders zou moeten kiezen - en dan bedoel ik echt MOETEN, ECHT MOETEN - dan zou ik meester Brahim kiezen als nepvader

en de mevrouw van de bloemenwinkel als nepmoeder. Ik word altijd gelukkig als ik bij hen in de buurt ben. Meester Brahim heeft vijf kinderen. Dat is al veel. Dan maakt het niet meer uit of er nog twee bij komen. De mevrouw van de bloemenwinkel heeft geen kinderen. Dat weet ik, omdat ze het mama verteld heeft. *Oh, wat een schattige jongens heb jij toch. Daar ben ik echt jaloers op. Bij ons lukt het maar niet.* Er zijn dus mensen die geen kindjes kunnen krijgen. Niet omdat ze slecht leven, maar omdat ze gewoon pech hebben. De mevrouw van de bloemenwinkel zou honderd kinderen verdienen, zo vriendelijk is ze. Toch zal het niet gebeuren.

In het midden van de nacht heb ik mama wakker gemaakt. Bas lag naast haar met zijn knuffel Werner de rups. Werner zou nooit een vlinder worden. En gelukkig maar, Bas wou een rups, geen vlinder. De knuffel sliep verder, maar Bas opende moeizaam zijn oogjes.

'Er moet toch iets zijn, mama. De wereld is zo groot. Er moet iets zijn dat je kan genezen.'

Ze trok me mee bij haar het bed in. Met mijn rug tegen haar warme, zachte lijf, en ze fluisterde in mijn oor.

'Ze hebben alles geprobeerd, Sebje. Het is wat het is.'

'Nee, mama, ze hebben niet alles geprobeerd, want als ze alles zouden hebben geprobeerd, zou je genezen zijn. Hebben ze geprobeerd om je tien dagen in een bad van honing te leggen, of om je boven op een vliegtuig vast te tapen terwijl dat vliegtuig een looping maakt, of om je rug vol bloedzuigers te leggen die de ziekte uit je lijf zuigen? Dat kan niet, dat ze alles geprobeerd hebben, mama?'

'Toch wel, Seb. Alles. Het enige wat mij nog kan redden is...'

Ze dacht lang na en zei toen lachend: 'Een drakeni.'

De volgende ochtend lagen mijn lievelingskleren klaar in de badkamer. Bas had dezelfde kleren, maar zoals altijd droeg hij de rode versie en ik de groene. Een groene sponsen short. Een groen T-shirt met rode strepen. Uiteraard ook een groene onderbroek en groene kousen. Dat was ons systeem. Zo wisten we dat we nooit dezelfde onderbroek of dezelfde kousen zouden dragen. Ik groen. Hij rood. Hij vindt dat hij de stoerste kleur heeft. Ik weet dat groen betekent rijden. Vooruit! Hij heeft de kleur van de stilstand. Wat wel een beetje gek is, want Bas doet voordat hij denkt. En ik denk voor ik doe.

We hadden nog niets tegen elkaar gezegd nadat mama ons verteld had dat ze ziek was. Ik keek in zijn ogen en ik wist al wat hij ging zeggen. Na onze ogen zeiden ook onze monden het.

'Ik vind dat we een drakeni moeten zoeken.'

We zeiden niets meer. Onze ogen hadden het al tegen elkaar gezegd. *We bereiden ons voor en we gaan vannacht op zoek. En we komen niet terugzonder drakeni.* Onze ogen waren niet echt zwijgzaam. Het enige wat onze monden zeiden was:

'GO!'

Op school kroop de tijd trager dan anders. Tijdens de middagpauze hebben we gevochten, waardoor er een klein gaatje zit in mijn lievelings-T-shirt. Ik vond het niet eens erg. Er zat nog een veel groter gat in mijn hart. Zo groot als een drakeni. De missie was simpel. Drakeni vinden, mama genezen, gat vullen.

De missie leek simpel.

DE BEGINNERS – BAS

Het begon 's nachts. We lagen met drie in het grote bed van mama. Papa was vast en zeker een reus, want zijn voeten hingen – naar het schijnt – over de bedrand. Er stond nog een paar schoenen van hem in de kast, overzetboten. Op foto's konden we ook zien dat hij zich soms bukte om in het fotokader te passen. Bij iedere foto van hem kon je zijn neusharen zien, omdat elke foto kikkerperspectief had. Kikkers kijken heel vaak in onze neusgaten.

Papa was zo groot dat zijn hart superhard moest pompen om het bloed helemaal rond te krijgen in dat gigantische lijf. Net voor onze eerste verjaardag heeft zijn hart het opgegeven. Kapot gepompt. Seb en ik waren al halve wezen en mama had die middag gezegd dat we hele wezen zouden worden. Een wees is iemand zonder ouder. In de twee betekenissen. Zonder ouder, dus zonder mama of papa. Zonder iemand van een generatie ouder. Wij zouden de oudsten worden in ons gezin. Ik was niet gestopt met huilen tot ik doodvermoeid in slaap viel, met tranen op mijn wangen.

In het midden van de nacht hoorde ik de stem van Seb: 'Als je niet alles hebt geprobeerd, mama, heb je eigenlijk niets geprobeerd.'

Hij gaf de zotste voorbeelden van wat ze nog allemaal zou kunnen proberen. Ik dacht pipi drinken, vuurspuwen of in een suikerspin gedraaid worden, maar ik zei niets. Door mijn wimpers heen zag ik mijn drie minuten oudere tweelingbroer in zijn gestreepte pyjama liggen. Zijn ogen waren waterig en tegelijkertijd vol vuur.

'Er moet iets zijn dat helpt, mama.'

Ze trok hem tegen zich aan. Ik lag al met mijn buik tegen mama aan. Ik was de achterste lepel, Seb was nu de voorste lepel. We lagen lepeltje-lepeltje-lepeltje. Met mijn linkerhand kon ik Seb voelen aan de andere kant van dat warme, zieke lijf van onze moeder.

Ik fluisterde in haar oor.

'Bestaat er geen geneesfee? Een liefelfje dat als een spons ziektes kan opnemen? Of een dokter-tovenaar van Het Onzichtbare Kruis?'

Ze kneep in mijn hand en fluisterde: 'Misschien is er toch iets dat mij kan redden: een drakenei.'

Het bleef stil in de donkere kamer. Ik hoorde hoe de ademhaling van mama en die van Seb vertraagden. Ze vielen beiden in een diepe slaap. Ik klemde me vast aan de warme rug van mijn mama. Haar linkerschouderblad leek los te staan van haar lichaam. Alsof er al een vleugel uit groeide, zodat ze van ons weg zou kunnen vliegen, de hemel in. In haar nek had ze twee grootmoedervlekken. Voor haarzelf waren het moedervlekken. Het leek wel een stopcontact in haar nek. Ik legde twee vingers op haar vlekentweeling. Zo wou ik in slaap vallen, mij opladen voor

de volgende dag. Maar snel nam ik ze weer weg. Ik wou helemaal niet slapen. Ik wou iedere seconde dat ze er nog was genieten van mijn mama. Maar mijn focus verslapte, mijn denken loste langzaam. Mijn gedachten werden opgezogen door de nacht.

De volgende dag deden Seb en ik onze kleren aan, die mama in de badkamer voor ons had klaargelegd. Het waren Sebs lievelingskleren. Hij droeg graag streepjes. Ik niet. Ik hield meer van onze voetbaltruitjes. Ik had er een van een Sloveense ploeg. Een helemaal rood shirt. In het groot stond er in fluogroene letters HERO op, blijkbaar een plaatselijk bedrijf dat iets met computers en mobieltjes deed. Hij had een helemaal groen shirt dat we hadden gescoord in Portugal. Het had rode biezen aan de nek en de armen. Op de rug hadden we beiden ons eigen lievelingsnummer. Ik wou altijd nummer tien zijn. Het nummer tien staat voor vrijheid. Met het nummer tien spelen betekent dat jij de man bent. De mensen willen de tien zien. De tien is de ziel van de ploeg.

Seb houdt van zes. Echt waar. Zes! Wie houdt er nu van zes? Bij voetbal is een nummer zes niet goed genoeg om te verdedigen en niet goed genoeg om aan te vallen. Hij zal beweren dat hij spelverdeler is, maar hij is niets meer dan een tussenstation. Een brug tussen goed en beter. Seb zegt dat hij zes gewoon ook een mooi cijfer vindt. *De zesde maand is de laatste maand van het schooljaar. Als je het getal omdraait, is de grote vakantie gedaan. Het is een omgekeerde komma. Niet om zaken te vertragen of te splitsen, maar om alles te versnellen en te verbinden.* Het getal laat mij koud. Ik ken geen enkele voetballer met nummer zes. Behalve Seb. Hij is de zesde vinger aan een hand. Overbodig. Hij staat op een voetbalveld soms meer in de weg dan wat anders.

Ook daarom draag ik die voetbalshirts graag. Dan voel ik me meer dan mijn broer. Vier meer om precies te zijn.

Tweeling zijn is niet makkelijk. Ze aanzien je vaak als één levend wezen, maar dat is niet zo. We hebben allebei aandacht nodig. Mama gaf ons nooit het gevoel dat we minder waren of één waren. We waren altijd beiden uniek en toch elkaars gelijken. En die geweldige mama had ons vorige nacht een emmer ijskoud water in het gezicht gekletst. Met woorden. Ze had ons op de hoogte gebracht van iets wat ze zelf al zoveel langer wist. Zij, onze nummer één.

We hadden nog niets tegen elkaar gezegd sinds we wisten dat ze ziek was.

'Ik vind...' zeiden we samen. We keken elkaar aan via de spiegel. Daar stonden vier dezelfde jongetjes met vier dezelfde truien aan, met vier keer dezelfde raket, en met vier keer dezelfde vragende ogen.

'Ik vind...' Een tweede keer spraken we tegelijkertijd. Een tweede keer stopten we exact op hetzelfde ogenblik, om te horen wat de ander te zeggen had. We keken elkaar lang aan en pas toen we zeker wisten dat de ander niet meer ging spreken, zeiden we tegelijkertijd:

'Ik vind dat we een drakenei moeten zoeken.'

En zo was het beslist. We troffen beiden onze voorbereidingen. Ik dook de kelder in om een pak koeken en een doos cornflakes in een rugzak te proppen. Seb nam twee drinkbussen, twee regenjassen, een touw, een zakmes, een zaklamp, lucifers en een kompas. We verstopten onze rugzakken naast de dode-insectenverzameling van mijn broer. We gaven mama een kus en wandelden naar school alsof er niets gebeurd was. Alsof we gisteren niet te weten waren gekomen dat mama ziek was. Alsof

we niet veel te weinig geslapen hadden.

Alsof we niet van plan waren om die avond na een halfuur uit bed te kruipen en via de achterdeur weg te glippen. Alsof we niet zouden verloren lopen in de nacht. Kan je verloren lopen, als je je al verloren voelt? We stapten door de schoolpoort alsof we niet kapot waren vanbinnen. We lachten met onze vrienden alsof we nog wisten wat plezier was. We luisterden naar de meester in de klas alsof we echt wilden weten wie Ambiorix was.

Maar diep vanbinnen wilden we maar één ding weten: *Waar vinden we een drakenei?*

Tijdens de middagpauze was ik zo stom geweest het te zeggen. Iedereen lachte, zelfs dat ene meisje dat altijd lief is. Seb denkt dat ze altijd naar hem kijkt, maar dat is gewoon omdat hij altijd naast mij staat.

'Als we het niet vinden, gaat onze mama dood', had ik geroepen.

Die slungel die al tweemaal is blijven zitten, brulde: 'Dan gaat mama dood, hè!'

Daarna proestte hij het uit. De rest van de klas keek naar ons. In stilte. Seb en ik keken elkaar niet aan, zeiden niets, maar op hetzelfde ogenblik stonden we recht, waardoor onze stoelen op de grond vlogen. Op hetzelfde ogenblik kropen we op tafel en sprongen we recht op hem af. Door ons gewicht viel hij onmiddellijk op de grond.

'Zeg dat nog eens!' zeiden we met trillende stemmen.

De meester die toezicht hield, vatte ons bij onze kraag, wandelde de stille eetzaal door, de lege gang, tot bij het bureau van de directeur. Zij sloot haar brooddoos en deed teken dat we moesten gaan zitten.

'Wat bezielt jullie om een kerel aan te vallen die een halve meter groter is?'

We vertelden over moeder, de ziekte en het drakenei. We zeiden niets over ons plan om 's nachts op pad te gaan. De directeur keek door het raam en zuchtte.

‘Het leven is niet eerlijk. Sommigen hebben wel vier ouders. Sommigen geen. Jullie hebben elkaar. Dat is al heel veel.’ Geen straf voor ons. Toen we naar buiten gingen, riep ze: ‘Succes met het drakenei, jongens.’

Fragment uit Dimitri Leue & Alain Verster, *Bro's*, Pelckmans, 2024.
Dit fragment mag enkel gebruikt worden voor educatieve doeleinden en niet verder worden verspreid.